

— сивата котка на Стратето дебне единъ опърпанъ врабецъ.

— Ами, мечка, — рекълъ Манолъ чорбаджи. — Котаракътъ на Стратето.

— Мечка е! — викналъ Дуньо и подмигналъ на Пѣйча.

— Мечка е! — крѣсналъ съ голѣмото си гласище Пѣйчо.

— Мечка е, мечка е! — развикали се и другитѣ следъ тѣхъ.

— Майсторе, или ще признаешъ, че е мечка, или ей сега ще хвърлимъ чуковетѣ и ще отидемъ при Стратето, — викналъ Дуньо.

Видѣлъ се въ чудо чорбаджията. Разбралъ той, накъде бие работата, и рекълъ:

— Я чакайте, бе момчета, да видя по-добре! То нали съмъ попрехвърлилъ години и отъ пуста

работа ми сж отслабнали очитѣ, може и да не съмъ видѣлъ хубаво.

Па станалъ Манолъ чорбаджи и се завзиралъ.

— Абе, вѣрно, мечка е! — смѣнкалъ той. — Само че дребна.

— Като твоята риба, — казалъ Дуньо. — И е малко сива, ама то е дето ходи по керамидитѣ. Избѣлѣла е отъ слънцето.

Следъ този случай Манолъ чорбаджи започналъ да се носи още по-харно съ момчетата. Само въ постнитѣ дни имъ готвѣлъ фасулъ и леща, а въ другитѣ дни — все блажно и навреме го донасяла баба Манолица. Но не можалъ да удържи чирацитѣ и калфитѣ си Манолъ. На края на месеца единъ по единъ всички го напустнали и се прѣснали по други папукчийници.

Следва.

Е. Кювлиевъ.

ДОКТОРЪ ПЕТЪРЪ БЕРОНЪ

Ти въ днитѣ на робство напустна свѣтътъ,
а още се шепне изъ родния кжтъ,
и въ тъмната хижа, и въ свѣтлия домъ,
за твоего дѣло, о Докторъ Беронъ!

Въ безсъния много, съ перо въ ржка,
ти книги написа — слънца на вѣка;
създаде известния „Рибенъ букваръ“,
най-първи учебникъ и детски другаръ.

Съсъ него издигна ти родната речъ,
и тя се разпрѣсна наблизу, далечъ:
по чуки, балкани, изъ ширни поля,
понесена, сякашъ, на птичи крила.

Ти бѣше книжовникъ, заможенъ,
богатъ,
по милость, човѣчностъ — навсѣде
познатъ:
на бедни семейства раздаде пари,
за цели просвѣтни — имоти дари.

Съ духа си витаешъ и днеска въ свѣта,
ти катъ свѣтулка блещукашъ въ нощта
на черното робство, на мжки и стонъ,
че ти си безсмъртенъ, о Докторъ Беронъ!

Ненчо Савовъ.